

nat ajas hoopst sadulasse ja hakkas nagu meeletu mööda teesid ja põldusid, metsade ja kraawide läbi ristati põigiti sõitma. Öhtu läks kõrtsi wastast tunnistajat südames wiinawaati uputama. Seal ta istus laua taga, filmad punnis, suu wiltu, ohkas raskesti, ajas ühe klaasi täie teise järele kurgust alla, senni kui pea üena purjes; hakkas siis joobnust peast käratsema ja mürama ja klaasi pudelit, mis aga ete juhtus, puruks lööma. Inimesed, kes kõrtsis olivad, hoidsiwad hirmuga temast eemale, sosisesid üks teise kõrwa: „Kes teab, mis sest saab?“ Teise laua ääres istus üks lihunik, ärapooldud talupoja sugulane, sellega läks hul järsku riidu, sõimab, wannub, tõstab wiimaks koguni kät tema vastu. Lihuniku süda sai täis, tahtis ju wastupanna, aga siis tuli ta meele, et Madis selsama pääwal oli Jumala kohtu ete kutsutud, kartis wiletsa inimesega tüliõse saada, hoidis tagasi, püüdis joobnud meest meelitada, ei midagi! Mees hakkas ifa hullumine ja kurjemine tema kallale, wiimaks lihunik wõttis kübara käte, läks toast wälja

lootes sedawiisi temast lahti saawa. Aga sest ei tulnud abi midagi, Madis nagu hul tema kannul, saadab teda sõimuga ja peksuga koju ja siingi ei taha teda rahul jätta, waid kipub wägise, walge waht suu ees, maja sisse.

Nüüd lõppes mehe kannatamine otja, tahtis hullu hirmutada, wõtab oda seina küllest, karjub: „Noh, nüüd andke rahu, muidu wõib sest suur õnnetus tõusta!“ Sai lihunik seda võimaldud, hoidis oda tema vastu. Madis otse kui pime jooksis suure joonega oda külge, sadas maha ja sülitas werega hinge wälja. Just selsama silmapilgul lõi tornikel 12, ja oli sedawiisi waele talumehe kutsumine tööks läind, ennegu steine pääw koitma hakkas.

Madiske naene ei tahtnud enam sinna kosta jääda, kus se hirmus asi olli sündinud, ja kolis oma poja Kristohwiga meie külasse, ja ostis temale siin ühe märka sure taluaseme.

Selle sõa hakul, mis meie nüüd wast kolmekümne aastaseks sõaks nimetame, ja mis Luteruse ja Katoliki usuliste wahel kõik üle Saksamaa sai sõditud, olin mina